

„Az Úr ad nekem segítséget, aki az eget és a földet alkotta.” (Zsolt 121[120],2)

Ki ne érezte volna úgy az életében, hogy nem bírja tovább?

A 121. zsoltár szerzője is átéli ezt, amikor nehéz körülmények között találja magát, és azt kérdezi, vajon honnan jöhet olyan segítség, amire szüksége van.

A válasz az Istenbe vetett hitének megvallása, akiben bízunk. Az a meggyőződés, amellyel az Úrról beszél – aki vigyáz és védelmez mindannyiunkat, az egész népet –, olyan bizonyosságot fejez ki, amely mély személyes tapasztalatából fakad.

„Az Úr ad nekem segítséget, aki az eget és a földet alkotta.”

A zsoltár többi része valójában egy hatalmas és szerető Istenről szól, aki minden létezőnek a teremtője, aki éjjel-nappal vigyáz ránk. Az Úr „nem engedi, hogy botladozzék lábad, nem alszik az, aki őriz téged”[1], állítja a zsoltáros, hogy meggyőzze az olvasót.

A nehézségek közepette a szerző felemelte a tekintetét[2], támaszt keresett a közvetlen környezetén kívül, azon túl, és meg is találta.

Megtapasztalta, hogy a segítség attól jön, aki megalkotta és életre hívta a teremtményeket, és pillanatról pillanatra megőrzi, soha el nem hagyja azokat.[3]

Olyan szilárdan hisz Istenben, aki éjjel-nappal vigyáz az egész népre – „őrséget áll Izrael felett”[4] –, hogy ezt mindenképpen el kell mondania.

„Az Úr ad nekem segítséget, aki az eget és a földet alkotta.”

A bizonytalanság, a szorongás és a kétség közepette – állítja Chiara Lubich – „Isten azt akarja, hogy higgyünk a szeretetében, bizalmat kér tőlünk: [...] azt akarja, hogy ezeket a nehéz körülményeket kihasználva mutassuk meg neki, hogy hiszünk a szeretetében. Higgyünk abban, hogy ő a mi Atyánk, és gondoskodik rólunk. Bízunk rá minden gondunkat. Mindent terheljük rá.”[5]

De aztán hogy jut el hozzánk Isten segítsége?

A Szentírás számos olyan esetet beszél el, amelyben ez megvalósul. Férfiak és nők, mint Mózes, Illés, Elizeus vagy Eszter arra hivatottak, hogy Isten gondoskodásának eszközei legyenek a nép vagy valamely személy számára.

Mi is, ha „felemeljük a tekintetünket”, felismerjük az emberek cselekedeteit, akik tudatosan vagy sem, de a segítségünkre sietnek. Hálásak leszünk Istennek, akitől végső soron minden jó származik (hisz Ő teremtetette mindannyiunk szívét), és ezt másoknak is tanúsíthatjuk.

Természetesen nehéz ezt felismerni, ha magunkba zárkozunk, a kemény pillanatokban csak arra gondolunk, hogyan tudjuk saját erőnkből megoldani a helyzetet.

Amikor viszont megnyitjuk a szívünket, körülnézünk és felemeljük a tekintetünket, rájövünk, hogy mi is lehetünk Isten eszközei, aki gondoskodik gyermekeiről. Észrevesszük mások szükségleteit, és komolyan segítségükre lehetünk.

„Az Úr ad nekem segítséget, aki az eget és a földet alkotta.”

Roger meséli, Costa Rica-ból: „Egy pap ismerősöm telefonált, hogy beugrik hozzám egy barátja, és elviszi a felnőtt pelenkát, amit a szociális csoportommal felajánlottunk neki, mert tudtuk, hogy az egyházközségben valakinek szüksége van rá. Miközben vártam, elment a ház

előtt az egyik nehéz körülmények között élő szomszédom. Odaadtam neki mind a hét tojásomat és más élelmet is. Meglepődött, mert pont nem volt mit enniük a férjével és a gyerekeivel. Emlékeztettem őt Jézus szavaira: »Kérjete, és adnak nektek« (Mt 7,7), aláhúztam, hogy ő gondoskodik a szükségleteinkről. Isten iránti hálával, boldogan tért haza.

Aztán megérkezett a pap által küldött ember is. Behívtam őt egy kávéra. Beszélgetés közben kiderült, hogy teherautósofőr, és éppen tojást szállít. Harminckettőt nekem akart ajándékozni.”

Silvano Malini és az életige csoport gondozásában

[1] Zsolt 121,3

[2] vö. uo. v 1

[3] vö. uo. v 8

[4] vö. uo. v 4

[5] C. Lubich, Beszélgetések, Roma 2019, p. 279.

forrás: fokolare.hu